

KARINE
GIÉBEL

CSAK EGY ÁRNYÉK

fine
selection

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

KARINE GIÉBEL

CSAK EGY ÁRNYÉK

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

*Stéphane-nak az elmúlt tizenhat évért
és mindazokért, amik ezután jönnek.*

PROLÓGUS

AZ UTCA HOSSZÚ. SZŰK. SÖTÉT ÉS NYIRKOS.

Nincs túl melegem a kabátomban. Mondhatni fázom. A hátam, főleg.

Meggyorsítom a lépteim, hogy mielőbb a kocsimnál legyek. És utána az ágyamban.

Nem kellett volna ilyen messze parkolnom. Nem kellett volna ennyit innom. Ilyen későn elindulnom.

El sem kellett volna mennem erre a partira. Berakhatom ezt is az elrontott esték vastag dossziéjába. Lefűzhetem a sok másik elfecsérelt pillanat mellé. Jobban tettem volna, ha ezt az estét egy jó könyv vagy egy jóképű pasi társaságában töltöm. Az én pasiméban.

Az utcai lámpák fele nem ég. Sötét van és késő. Egyedül vagyok.

A lépteim zaja visszaverődik a koszos falakról. Kezdek komolyan fájni. És nem igazán tudom, miért, de félni is. Homályos, bizonytalan érzés, alattomosan fojtogat. Két jeges kéz fonódott a nyakamra anélkül, hogy észrevettem volna.

Mitől félek valójában? Az utca kihalt, csak nem fog nekem ugrani egy kuka?

Gyerünk, már csak száz méter. Legfeljebb kétszáz. Az már tényleg semmi...

Hirtelen meghallom, hogy valaki jön mögöttem. Ösztönösen gyorsítok, majd hátranézek.

Egy árnyék, úgy húsz méterre mögöttem. Egy férfi, azt hiszem. Nincs időm megítélni, magas-e vagy alacsony, kövér-e vagy sovány. Csak egy árnyék, ami a semmiből bukkant elő. Egy árnyék, ami engem követ egy néptelen utcán, hajnali kettőkor.

Csak egy árnyék...

Hallom a szívemet. Érzem. Furcsa, hogy tudja néha érezni a szívét az ember. Miközben többnyire nem is figyelünk rá.

Még jobban gyorsítok. Ő is. A szívem is.

Már nem fázom, részeg sem vagyok. És egyedül sem vagyok már.

Velem van a félelem. Bennem van. Most már határozottan.

Egy röpke fejmozdulat: a sziluett közelebb került hozzám. Mindössze öt-hat méter választ el tőle. Mondhatni semmi.

Megpróbálom nem hagyni, hogy úrrá legyen rajtam a pánik.

Ez a fickó nyilván éppúgy hazafelé igyekszik, mint én.

Levágok jobbra, futásnak eredek. Az utca közepénél hátrafordulok: eltűnt. Ahelyett, hogy megnyugodnék, végképp megrémülök. Hová lett?

Bizonyára továbbment egyenesen; jót nevetetett rajtam, látva, hogy így bepánikoltam. Kicsit lassítok, megint jobbra fordulok. Mindjárt ott vagyok.

Végre kiérek a Poquelin utcába, benyúlok a táskámba a kulcsért. Jó érzés a kezembe fogni. Felemelem a szemem, meglátom a kocsi-mat, ott várakozik szépen a többi között. Megnyomom a központi zár gombját, az irányjelzők felvillannak.

Már csak tíz méter. Már csak öt. Már csak...

Az árnyék egy benyílóból bukkan elő. A szívem kiszakad, és a mélybe zuhan.

Sokk. Agyrázkódás.

A férfi hatalmas. Tiszta feketében van, a fején kapucni.

Egy lépést hátrálok, pusztán reflexből. A szám kinyílik, de az üvöltés bennem reked.

Ma éjszaka egy néptelen, mocskos utcában fogok megdőglenni. Rám fogja vetni magát, leszúr, leüt, megfojt, felvágja a hasamat. Megerőszakol, megöl.

Nem látom az arcát. Mintha nem is lenne neki.

Nem hallom a szívemet. Mintha már nem is lenne.

Nem látok semmi jövőt magam előtt. Mintha...

Még egy lépés hátra. Neki egy előre.

Istenem, meg fogok halni!

Ne most, ne ma este! Ne itt, ne így!

Ha futok, utolér. Ha nem mozdulok, rám veti magát. Ha üvöltök, elhallgattat. Örökre.

Megkövülten meredek az arctalan árnyéokra. Már semmire nem gondolok, már semmi nem vagyok.

De igen. Préda.

Látni vélem, ahogy a szeme megcsillan a sötétben. Mint ragadozó az éjszakában.

Hosszú másodpercekig állunk így egymással szemben. Iszonytató másodpercek.

Ő az autómnál. Én a falnál. Szemben a halállal.

Aztán hirtelen sarkon fordul, és elmegy, lassan beleolvad a sötétbe. Majd teljesen eggyé válik vele, eltűnik.

A lábam remegni kezd, az autókulcs kicsúszik az ujjaim közül. A térdem megroggyan, a járdára roskadok. Két kuka közé.

Azt hiszem, bepisílttem.

Normális életet élsz, szokványosat, sőt, inkább irigylésre méltót.

Úgy tűnik, sikeres vagy, szakmai téren mindenképp, de talán a magánéletedben is. Nézőpont kérdése.

Elismerést vívtál ki, megtaláltad a helyed a világban.

És akkor egy napon...

Egy napon hátrafordulsz, és meglátsz magad mögött egy árnyé-
kot.

Csak egy árnyéket.

Attól a naptól fogva üldöz. Szakadatlanul.

Éjjel-nappal ott van. Konokul. Eltökélten. Kérlelhetetlenül.

Nem is látod igazán. Csak sejtéd, érzed. Ott, a hátad mögött.

Néha súrolja a tarkód. Langyos, bűzös lehelet.

Követ az utcán, lekapcsolja mögötted a villanyt.

Felnyitja a postádat, becsukja az ablakaidat.

Lapozgatja a könyveidet, összegyűri az ágyneműdet, fosztogatja
a titkos fényképalbumaidat.

Megfigyel, még a legintimebb pillanataidban is.

Úgy döntesz, szólsz a rendőröknek, de azok nem értenek semmit.
Azt tanácsolják, fordulj pszichiáterhez.

Elmondod a barátaidnak; előbb furcsa szemmel néznek rád, vé-
gül eltávolodnak tőled.

Félelmet ébresztesz bennük.

Pedig te vagy az, aki félsz.

A félelem mindig ott van veled. Csak egy árnyék. Nincs arca, nincs neve. Nincs megfogható indítéka.

Ki ez? Az ördög lenne ez a láthatatlan jelenlét, aki kísért, aki annyira megrontja az életed, hogy elviselhetetlenné válik, annyira, hogy legszívesebben véget vetnél neki a vonat alá ugorva, vagy le, egy szakadékba, azt remélve, hogy a pokolba talán nem jön utánad.

Senki nem ért meg. Senki nem tud segíteni neked.

Egyedül vagy.

Vagyis inkább *szeretnél* egyedül lenni.

De az árnyék még mindig ott van, örökké ott van. A hátad mögött, az életedben.

Vagy csak a fejedben...?

Egyre több gyógyszert tömsz magadba. Gyógyszereket, hogy alhass, miközben érzed, hogy föléd hajol. Drogokat, hogy nekivághass a napoknak, miközben csak ő jár a fejedben.

Már csak ő, semmi más.

Az oly tökéletes életed darabokra hullik. Lassan, de biztosan szétmorzsolódik.

Elkerülhetetlenül.

És az árnyék ott röhög gúnyosan a hátad mögött. Még mindig – örökké.

Vagy csak a fejedben...?

Mire megérted, már túl késő.

1. FEJEZET

HÁROM ÓRA ALVÁS KEVÉS. TÚLSÁGOSAN KEVÉS.
Mégis engedelmeskedni kell a vekker barbár parancsának.
Zuhanyozni kell, sminkelni, fésülni, felöltözni.

Ugyanazt tenni, mint máskor, még ha Cloé érzi is, hogy soha többé nem lesz már semmi ugyanolyan.

Pedig nincs oka rá. Egy kínos élmény a sok közül, nincs jelentősége.

De akkor miért ez a furcsa, szokatlan érzés? Miért súgja valami mégis azt, hogy az élete megváltozott? Mindörökre.

Néhány kilométer araszolás a reggeli dugóban, majd végre feltűnik az épület, egy kolosszus a többi között. Mértéktartó, impozáns és lehangoló.

Egy új nap, ami bizonyára elfeledteti majd Cloéval az éjszakai rémületet. Az árnyékot, ami követte, üldözte. Falhoz szorította.

Azt az irtózatot félelmet. Ami még most is elevenen él a szívében, a fejében, a zsigereiben.

Lift, folyosók, „jó reggelt”-ek. Igazi mosolyok és hamisak. Zsong már a méhkas, aminek hamarosan talán Cloé lesz a kérérlhetetlen királynője.

Üdvözölni Nathalie-t, hűséges és odaadó titkárnőjét. Üdvözölni Pardieu-t, a vezérigazgatót, aki egy tágas irodában trónol, nem mesz-sze az övétől. Biztosítani afelől, hogy minden rendben, hogy készen áll egy újabb végtelenül hosszú munkanapra a polipkarjaival minden behálózó, de megélhetését biztosító cég szolgálatában.

Eljátszani, hogy nem felejtette el a négyórás találkozót, ami döntő fontosságú egy nagy szerződés megkötése szempontjából.

Hogy is felejtettem volna el? Hetek óta másra sem gondolok, uram!

Leplezni, hogy nem aludt, illetve alig. Hogy olyan közelről látta a halált, hogy számára a négyórás találkozónak semmi, de semmi jelentősége.

Alig néhány órával ezelőtt magam alá pisiltem. Soha senki nem tudhatja ezt meg.

Csak az árnyék tudja.

*
* *

Cloé benyit az olasz étterembe, szemével Carole-t keresi. Ez az ő menedékük, ahol ízekre szedik és újra összerakják a világot. Ahol összeesküvést szőnek, ahol megvallják egymásnak a titkaikat, néha néma csönddel. Ahol annyi rosszat mondanak annyi emberről. Csak hogy múlassák az időt.

– Bocs, hogy késtem! Pardieu tartott fel, el akarta mesélni, hogy vett egy házat Allier megyében... Mi közöm hozzá? Húzzon el a vi-tyillójába, és maradjon is ott! És engedje át végre a helyét!

Carole jóízűen felnevet.

– Csak türelem, drágám! Tudod jól, hogy az Öreg előbb-utóbb nyugdíjba vonul. És hogy te fogsz beülni a székébe.

– Az nem olyan biztos – komorul el hirtelen Cloé arca. – Ketten vagyunk a ringben.

– Te vagy a kedvence, ez nyilvánvaló. Te leszel a befutó.

– Martins ugyanúgy esélyes. És mindent meg is tesz érte. Micsoda seggnyaló! Ha ő győz, a beosztottja leszek, s nem hiszem, hogy azt el tudnám viselni.

– Akkor keresel magadnak egy másik helyet – jelenti ki Carole. – A te szakmai önéletrajzoddal ez egyáltalán nem okoz majd problémát.

A pincér felveszi a rendelést, majd széleseben indul is tovább, ügyesen szalalozva az asztalok között. Cloé felhajt egy pohár vizet, és belevág.

– El kell mesélnem neked valamit... Ma éjszaka úgy félttem, ahogy még soha életemben! Egy partin vettem részt, az egyik ügyfelünk rendezte.

– Bertrand is veled volt?

– Nem, neki más dolga akadt.

– Biztos vagy benne, hogy nem él kettős életet? – szegezi neki a kérdést Carole. – Szerintem túl gyakran *akad más dolga*.

– Nem élünk együtt. Nem feltétlenül kell folyton egymásra tapadnunk.

– Persze hogy nem. De mivel alig pár hónapja ismered, kicsit elgondolkoztat ez a titokzatos mesebeli herceg!

Érezve, hogy ezzel a felvetéssel zsákutcába tévedt, Carole kihátrál.

– Szóval elmentél a partira, és...? Jó volt?

– Pocsék. Sehogy se akart véget érni. Végül egy pár távozását kihasználva leléptem, de akkor már majdnem hajnali kettő volt.

Megérkezik a pincér egy salátával, egy pizzával és egy üveg ásványvízzel.

– Jó étvágyat, kisasszonyok!

– Milyen kedves! – mosolyodik el Carole. – *Kisasszony*... Nem túl sűrűn mondják már! Szóval hajnali kettőkor leléptél, és aztán?

– Az utcán követett egy fickó.

– A francba!

Cloé elnémul, bumerángxként vágja újra mellbe a félelem.

Majd kis idő múlva részletesen mesélni kezdi, mi történt vele. Úgy érzi, mintha súlyos tehertől szabadulna meg.

Carole zavartan hallgat egy ideig.

– Ez minden? – kérdi végül. – Sarkon fordult, és eltűnt?

– Úgy van. Köddé vált.

– Biztos vagy benne, hogy ugyanaz a férfi volt? Az, aki mögötted ment, és az, aki előugrott a benyílóból?

– Igen. Ugyanaz. Teljesen feketébe volt öltözve, a fején kapucni.

– Furcsa, hogy semmit nem csinált. Kitéphette volna a kezedből a táskád, vagy...

– Megölhetett volna.

– Hát igen – bólogat szelíden Carole. – De minden jó, ha jó a vége. Lehet, hogy egyszerűen csak azzal szórakozott, hogy megijesszen.

– Roppant vicces!

– Ugyan, felejtse el az egészet! – fog neki a salátájának Carole. – Csak egy rossz emléké találkozás, semmi több. Kész, vége.

– Nem tudom. Lehet, hogy még mindig itt ólálkodik valahol. Hogy folyamatosan követ.

– Ma is láttad? – aggodalmaskodik Carole.

– Nem, de... Mondom, hogy nem tudom. Valahogy ez a benyomásom.

– Ez csak afféle utóhatás – magyarázza Carole.

Meg a paranoiára való hajlamod újraéledése, teszi hozzá magában.

– Egy nagy ijedségen nem lehet egyik pillanatról a másikra túltenni magunkat. Belénk ragad. De most már jobb lesz – bizonygatja mosolyogva.

Mivel Cloé továbbra sem szól semmit, barátnője megpróbál meggyőzőbben fellépni.

– Hidd el nekem, hogy így van! Ez a szakmám... A félelmek kezelése. Ehhez értek.

Cloé somolyog. Különös egy meghatározása az ápolónői hivatásnak.

– Holnap már eszedbe se jut! Legközelebb pedig vidd magaddal a testőrödet.

– Igazad van.

– Az a lényeg, hogy az a fickó nem próbált bántalmazni... Hé, el fog hűlni a pizzád! Sejtlemem sincs, hogy csinálod: folyton pizzát eszel, és egy grammot nem hízol!

Végtére is, ez vagy bármi más, oly mindegy... Cloé úgy érzi, mintha kaktuszt nyeldesne.

Holnap már eszedbe se jut.

Akkor miért érzem úgy, hogy ez csupán a kezdet?

*
* *

Este kilenc. Cloé végre leállítja a kocsiját a Moulins utcában.

Meg akarta hívni Bertrand-t vacsorára, de kicsit késő van már a konyhatündérkedéshez. Az életben állítólag tudni kell, mit akarunk. Talán elsősorban azt kellene inkább tudnunk, mit lehet...

Feláldozni a magánéletünket a siker oltárán. Különösen, ha nők vagyunk. Bizonyosságot tenni a rátermettségünkről, a képességeinkről, az elhivatottságunkról vagy épp a diszkrécióról.

Újra és újra bizonytságot tenni, mindennap előlről kezdeni. Sosem lankadni.

Cloé kiveszi a postáját a levélszekrényből, majd olyan érzéssel lépdel felfelé a verandára vezető lépcsőn, mintha egy kopár hegyet mászna meg egy szeles napon.

Végre itthon... Csinos kis villa az ötvenes évekből, egy fákkal teleültetett kert közepén. Pazar lakhely, aminek ő az egyedüli bérelője.

Többek között erre szolgálnak a túlórák: az embernek nem kell egy szánalmas kis lakásban darvadoznia valami koszos külvárosban. Csak éppen Cloé több időt tölt az irodájában, mint a szép házában. Ezt a zavaró gondolatot azonban már rég száműzte a fejéből.

Az előszobában a márvány kisasztalra hajítja a postáját, egy pompás japán bonszai mellé. Első útja a hálószobába vezet, ledobálja magáról a ruháit.

Fehérneműben átsétál a nappaliba, kényelmesen hátradől a kanapén, és Bertrand számát tárcsázza. Amikor a férfi felveszi, Cloé arca ellazul, felderül. Semmi nincs rá akkora hatással, mint a hangja. Lágú és mély, olyan érzéki, akár egy gyengéd, mégis erőteljes simogatás.

– Szia, drágám!

– Már azt hittem, elrabolt az Öreg!

– Négykor volt egy fontos találkozónk, szokás szerint végtelen hosszúra nyúlt. Aztán meg Papy meg akarta ünnepelni. Pezsgőt hoztatott mindenkinek.

– Gondolom, jól kifáradtál, ugye?

– Igen. Különösen, hogy az éjszaka nem sokat aludtam.

– Ja persze, a híres parti! És? Jó volt?

Az árnyék megjelenik a szobában, gátlástalanul megáll a perzsaszőnyeg kellős közepén. Cloé tetőtől talpig megborzong, védekezően húzza maga alá a lábát.

- Unatkoztam nélküled. Hiányoztál.
- Remélem is! Akarod, hogy átmenjek?
- Semmit nem főztem vacsorára.
- Már ettem. Épp csak egy kis desszertre vágyom...

Cloé felkacag, a lábát újra kinyújtja. Az árnyék eltűnt. Szertefoszlott, mint tegnap éjszaka.

- Annyi időt azért adsz, hogy lefűrödjek?
 - Félórát kapsz – suttogja Bertrand. – Egy perccel se többet.
 - Áll az alku. Akkor le is teszem, nincs vesztegetni való időm!
- És pajzán mosollyal kinyomja a telefont.

Szerencsére a házban rend van és tisztaság, Fabienne jól végzi a munkáját. A túlóra erre is való. Hogy ne kelljen a nyakunkba venni még a takarítást is.

Cloének nem kell mással foglalkoznia, csak azzal, hogy kicsinósítsa magát annak a férfinak, aki olyan kellemesen kitölti létezésének minden üres parcelláját. Vagy majdnem mindet.

Mert némi teret mindig kell hagyni magunk körül, hogy lélegzethez jussunk, hogy mozgassunk.

Cloé azt nem merné állítani, hogy szerelmes Bertrand-ba, azt viszont tudja, hogy megtalálta azt az egyensúlyt, amire oly régóta vágyott. Öröktől fogva – pedig egyszer már férjhez is ment.

Egy szörnyeteghez.

Hosszú percekig hezitál a ruhásszekrény előtt. Végül egy rövid, fekete, vékony vállpántos ruha landol a franciaágyat takaró krémszínű paplanon.

Egy pillanatra megáll az ablak előtt, tekintetét végigjártatja a kerten, amit a szomszédos utcácska lámpái sápadt fényben fűrésztlenek. Kezd feltámadni a szél, a tiszta égboltot csillagok pettyezik.

Hirtelen elakad a lélegzete. Egy árnyék suhant el a ház előtt.

Nem egy árnyék.

Az Árnyék.

A hatalmas, feketébe öltözött, kapucnis férfi az alacsony fal mellett áll. A sötétségbe beleolvadva bámul az ablakra.

Cloét nézi mereven.

Cloé felüvölt, s mintha egy láthatatlan erő rántaná hátra. A falnak dől, tenyerét a szájára tapasztja, réműlettől kikerekedett szemmel hallgatja, ahogy szíve halálra váltan zakatol.

Itt van. Idáig követett. Engem akar.

Megölni – azt akar.

Rádöbben, hogy a bejárati ajtó nincs bezárva, kiront a keskeny folyosóra.

Csak időben odaérjen!

Rohanás közben nekimegy egy bútornak, nem is érzi az ütközés okozta fájdalmat. Ráveti magát az ajtóra, kétszer elfordítja a reteszt, és felkapja a telefont.

A 18-at kell tárcsázni... Nem, a 17-et. Már nem is tudja, az ujjai remegnek.

A csengő élesen felberreg, elejti a kagylót.

Nem moccan, bénultan áll.

Újra felberreg a csengő.

Igen, a 17-et kell hívni. Egy férfi meg akar gyilkolni!

A mobilja rezegni kezd, felveszi az asztalról, Bertrand arcát látja a képernyőn. Itt a megmentője, többet ér, mint egy sereg rendőr!

– Bertrand! Hol vagy? – ordítja.

– Az ajtó előtt. Nem hallottad a csengőt? Mi a baj?

Cloé megint kirohan az előszobába, a rücskös üveg mögött eltorzult sziluett rajzolódik ki. Kinyitja a reteszt, egy férfi áll az ajtó előtt. A kedvese.

– Jó estét, drágám!

Bertrand magához vonja, Cloé megmerevedik, nem engedi, hogy megcsókolja.

– Nem láttál valakit? Kinn, a kertben... amikor bejöttél.

Bertrand arc kifejezése hűvösebbé válik.

– Nem, senkit nem láttam.

Cloé elhúzódik tőle, egy pillantást vet a kertre, mielőtt kétszer újra ráfordítaná a reteszt.

– Egy fickó mászkált a túlsó oldalon, a hálószoba ablakával szemben.

– Hidd el, hogy nem láttam senkit! – bizonygatja Bertrand.

Kibújik a dzsekijéből, fürkészve nézi a fiatal nő nyugtalan arcát.

– Koromsötét van... Bizonyára képzeltéd.

– Nem! – torkolja le élesen Cloé.

Bertrand tekintete elkomorul. Meglepi ez a hangnem.

– Keress egy lámpát, körbejárom a házat, csak hogy megnyugodj.

– Ne, az veszélyes! Ha még itt van, meg is...

– Nyugalom! Add ide azt a lámpát, hadd nézzek körül. Rendben?

Cloé kivesz egy elemlámpát a beépített szekrényből.

– Légy óvatos!

– Ne aggódj, szépségem! Két perc múlva itt vagyok.

Ahogy nekivág a sötétségnek, hallja, hogy a retesz csattan a háta mögött.

Cloé a nappali ablakához megy. Görcsösen markolja a függönyt, zihálva nézi, hogy halad előre Bertrand a lámpa erős fénycsóvját követve.

– Biztos vagyok benne, hogy láttam... Ott volt! Az isten szerelmére, nem vagyok bolond!

A torkát mintha csomó fojtogatná.

Ez csak utóhatás. Egy nagy ijedségen nem lehet egyik pillanatról a másikra túltenni magunkat.

Csak nem hallucinálok már?

A bejárati ajtó csengőjére összerezzen. Kiszalad az előszobába, fülét az ajtóra tapasztja.

– Én vagyok az! Nyisd ki gyorsan, szétfagyok!

Cloé végre kinyitja az ajtót, Bertrand behúzódik a melegre.

– Sehol senki. Ha járt is itt valaki, biztosíthatlak róla, hogy már elment.

– Köszönöm! Tényleg nagyon megijedtem.

– Hogy megnyugodj, azt hiszem, kénytelen leszek itt maradni éjszakára!

– Hidd el, hogy láttam!

– Elhiszem. De most már elment. Szóval felejtjük el, jó?

Elfejteni... Cloé annyira szeretné, ha képes lenne rá. Kiűzni a tudatából ezt a baljós árnyat.

Elfejteni a homlokára tetovált céltáblát.

2. FEJEZET

MÉG NEM VIRRAD, DE MÁR NINCS TELJESEN SÖTÉT. A szeme hozzászokott a félhomályhoz.

Nézi. Ahogy mélyen alszik. A hasán fekszik, egyik karja a párna alatt, fél lába felhúzva.

Szép. Ilyenkor még inkább az.

Védtelen. Ilyenkor szereti a legjobban, ilyenkor kívánja.

Amikor letette a modern idők harci felszerelését. Amikor a szeme mélyéről nem lövellnek rakéták, nincs puska az övére tűzve, nem meredeznek karmok az ujjai végén.

Amikor csak egy nő – sebezhető és fegyvertelen. Ilyennek akarja. Nemrégén találkozott vele. Alig néhány hónapja.

De már valamivel korábban felfigyelt rá.

Egyedül volt, mert még nem heverte ki a volt férje okozta traumát.

Egyedül volt, mert túlságosan lefoglalta a karrierje építése, nem volt ideje arra, hogy rokon lelket keresgéljen.

Elbűvölő nő, ám a férfiak többsége számára félelmetes.

Neki azonban nem. Ő kölyökkora óta arról álmodozott, hogy nagyvadakat szelídít majd. Szóval szereti a nőstény oroszlánokat, nőstény tigriseket... Cloé is az. Aki a gyengeségeit egy szinte tökéletes páncél alá rejt.

Áthatolhatatlan volna, kikezdzhetetlen? Semmi, senki nem az.

Mindig vannak szabad szemmel nem látható repedések. De jó objektívvel, megfelelő szemszögből mindent észre lehet venni. És ő meglátta. Azonnal tudta, hogyan kell a közelébe férközni, hogyan kell láncra verni. Az ágyába vinni.

Tovább nézi: tejfehér bőre szinte világít a félhomályban. Hosszú, vöröses fényű, világosbarna haja eltakarja felé forduló arcát.

Bertrand úgy dönt, felébreszti. Szép szelíden.

Cloé kinyitja a szemét, kiszakad az álomból, ahogy végigsimít a hátán, a vállán.

– Ne haragudj! – suttogja Bertrand. – Mintha rosszat álmodtál volna.

Igen. Rosszat álmodott. Mindig ugyanazt, már időtlen idők óta.

Egy rettenetes sikoltás, egy mélybe zuhanó test, ami összezúzódik a lába előtt.

Bertrand karjába menekül – annyira megnyugtató.

– Kiabáltam? – kérdezi. – Felébresztettelek?

– Nem, már nem aludtam.

– Még korán van, nem?

– Igen, csak... mintha zajt hallottam volna.

Cloé összerándul, a férfi elmosolyodik a sötétben. Cloé lélegzete felgyorsul, Bertrand szinte érzi a bőrén, ahogy dobog a szíve. Micsoda gyönyör!

– A ház mögül jött... De biztosan csak álmodtam.

Cloé felül az ágyban, riadt testére húzza a takarót.

– Itt van – leheli.

– Kicsoda?... Ugyan, dehogy, senki sincs itt! – csitítja kaján élvezettel Bertrand. – Nem kellett volna megmondanom, tiszta hülye vagyok.

Cloé az éjjeli lámpa kapcsolója után nyúl. Tétovázik. Attól tart, a fény ezüstös fürdőjében meglátja majd az ágy lábánál.

– Itt van – suttogja ismét.

A hangja jeges, a homloka forró.

– Nyugodj meg! Mondom, hogy nincs itt senki. Biztosan csak álmodtam. Vagy talán a szél volt.

– Nem fúj a szél. Itt van.

– De hát kiről beszélsz?

– Arról a fickóról, akit este láttam a kertben! Követett az utcán...

Hívd a rendőröket!

Bertrand felkapcsolja a lámpát, Cloé lehunyja a szemét.

– Ne aggódj, kérlek... Átkutatom a házat, csak hogy megnyugodj.

Cloé kinyitja a szemét, nézi, ahogy Bertrand belebújik a farmerjába. Akaratlanul is arra gondol, milyen szép, milyen hősies. Milyen szerencse, hogy itt van, és vigyáz rá.

– Ne üres kézzel menj! – könyörög neki. – Vigyél magaddal valami fegyvert!

A férfi elmosolyodik, kissé csúfondárosan.

– Pisztolyt tartasz tán a párnád alatt, bébi?

Cloé a szekrényhez siet, kivesz valamit, odanyújtja Bertrand-nak.

– Ez meg mi? – mereszt nagy szemeket a férfi.

– Egy... esernyő.

Bertrand felnevet, kedvesen odébb tolja.

– Látom, hogy esernyő. Bízd csak rám a dolgot, megoldom.

Elhúzza a függönyt, szemével fürkészően végigpásztazza a házmögötti kertet, majd elindul a nappaliba vezető folyosón. Cloének nincs sok kedve egyedül maradni a hálószobában, úgy dönt, utána megy.

Bertrand helyiségről helyiségre halad, egymás után kapcsolja fel a villanyokat. Ellenőrzi a szekrényeket, benéz minden zugba, a kert másik felére is vet egy pillantást.

– Látod, rajtunk kívül nincs itt senki – mondja végül.

Cloé szemlátomást nincs meggyőzve.

– Igazán sajnálom – teszi hozzá a férfi, és a karjába vonja –, én tehetek róla. Jobban tettem volna, ha hallgatok. Mi ez a história, mi-féle fickó követett az utcán?

– Azután történt, hogy eljöttem a partiról. Távol parkoltam le, és... Követni kezdett egy fickó, én meg futásnak eredtem, hogy lerázzam. De ott várt a kocsimnál.

– És... csinált veled valamit?

– Nem. Semmit nem mondott, semmit nem csinált. Egy idő után elment.

– Különös – hümmög Bertrand. – De nem lett volna szabad egyedül menned az autódhoz, ez igazán nagy óvatlanság!

Haragosnak látszik, Cloé a vállára hajtja a fejét.

– Egyetlen pasas nem volt azon a bulin, aki odakísérhetett volna a kocsidhoz? Még ilyen! Ezer szerencse, hogy nem próbálkozott semmivel!

– Igen, az... Tegnap este mintha őt láttam volna itt ólálkodni.

– Szerintem az előző napi ijedség miatt vannak hallucinációid.

– Carole is ezt mondja.

– Ha jól értem, Carole-nak elmondtad, nekem meg nem, így van?

– Nem akartalak ezzel traktálni – mentegetőzik gyatrán Cloé.

– *Traktálni?* Hát ez csúcs!

A két kezébe fogja Cloé arcát, mélyen a szemébe néz.

– Bízol bennem, ugye? Akkor pedig el kell mondanod nekem az ilyesmit, érted?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod velem.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Rendben.

Bertrand végre elmosolyodik. Azzal a gyönyörű mosolyával. Ami begyógyítja a sebeket, elűzi a rémálmokat.

Megcsókolja, lassan a falnak nyomja.

– Nem vagyok már álmos – mormogja. – Te?

– Én sem. Annyira szerencsés vagyok, hogy találkoztam veled!

– feleli Cloé, miközben Bertrand keze a köntöse alatt kalandozik.

– Nem, én vagyok átkozottul mázlista!

Cloé halkán kacarászik, a köntös lecsúszik a padlóra.

Átkozottul mázlista, igen.